

כ"ו בכסלו תשפ"ה, 27.12.24

שבת פרשת מקץ, חג החנוכה, שבת מברכים

הדלקת נרות - 16:25, יציאת השבת - 17:22

גיליון 1642

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין מקדימים בבית הכנסת

מניין מרכזי - בבית הכנסת
08:30 -

13:30 - מנחה גדולה

שעת "מנחה קטנה" כשעת הדלקת הנרות.

מנחה בימות החול בבית הכנסת - בשעה 16:40

שיעורי השבת:

לאחר תפילת ערבית

יוחנן מאלי

לאחר מוסף

לא יתקיים
שיעור

מזל טוב!

זיחורה ואילה אפרתי,
זכר המצווה של הנכד רועי,
בנס של עפרה ואסר

זנורית וזייוני וואל
זעפרה ויוסק'ה עמיר
זלזל המספחה המורחבת
זניסאיו של הבן / הנכד
עידו עס בח"ל שיר

זמריס ונעס אופר
זחאית ואזר שמעון
זחזרת הבן / הנכד

זאברהק ותרזה שטיין
עס בזאו זעזלס של הנכד החזק
בן זצביקה וחאי
ברכות זלזל המספחה

זלזל ותולוי באייבטר
ברכות זחזרתה המנחתה של פכ
על כוונתה זחינעס זבח"ל
זחסיק (זחסיאל) זלזכ

זאתכס זלזלס זבזאכס זעזלס!

* ברכת הצלחה לנועם בית אריה עם גיוסר לצה"ל לתפקיד משקית הו"ד.

* ברכות לנצר חפץ עם שחרורר מצה"ל והצלחה רבה בשנת בית.

זאזי, זאהקיס זמעריכיס
זעזת זעזריס

שהקהילה כולה נותנת למילה הזו.

השיעור הזה יכול לענות לנו על אחת מהשאלות העולות בפרשת השבוע - כיצד חרטומי פרעה, פותרי החלומות המקצועיים ביותר באותה התקופה, לא הצליחו להציע פתרון הולם לחלומו של פרעה. ואילו יוסף, אסיר משוחרר שהיה עבד עד לא מזמן, מצליח

פתרון חלומות הוא בעצם סוג של פרשנות, הנעשית מתוך עולם המושגים הפרטי של הפרשן. לפתור את החלום בקלות?

יתכן שהתשובה לכך מסתתרת ברעיון של

ויטגנשטיין בהבנה כי פרשנות נעשית דרך פריזמה אישית, כך שכל אחד מפרש את המציאות מתוך תפיסת העולם הסובייקטיבית שלו. פתרון חלומות הוא בעצם סוג של פרשנות, הנעשית מתוך עולם המושגים הפרטי של הפרשן.

הלכך, יתכן שהסיבה שחרטומי מצרים לא הצליחו להבין את חלום פרעה, היא מכיוון שאיש מהם לא חווה רעב מעולם. מתוך בתייהם המפוארים, תפקידם הנעלה והעושר שהיה להם, הם לא הצליחו להבין כיצד פרות רזות אוכלות פרות שמנות, כיצד שיבולים שדופות אוכלות שיבולים מלאות. יתכן שקיים רעב כזה, שמשכיח לגמרי את שנות השבע והעושר. מי שלא חווה מציאות של רעב, לא יכול להשתמש בה בפרשנות שהוא נותן לחלום.

דווקא יוסף, שחי חיים טובים עד שנזרק לבור והתגלגל לבית פוטיפר ולבית האסורים, דווקא הוא יכול להבין מהי רעה כזו שמשכיחה את הטובה, מהו רעב שמשכיח את השבע. יתכן שמכיוון שהוא חווה את המציאות הזו על בשרו, הוא היה זה שהצליח לפרש נכונה את החלום ולהסביר את העניין לפרעה.

חשוב לזכור להיות רגישים לאחר ולהבין שגם כשאנחנו מדברים את אותה השפה, כל אחד מפרש את הדברים בצורה קצת אחרת, מתוך החוויה האישית ועולם המושגים הסובייקטיבי שלו.

שבת אחת, אורח מן החוץ הגיע לבקר אצל חברו מהקיבוץ. הוא השתתף בתפילות, ביקר ברפת ונהנה מסעודת השבת. לאחר סיום הארוחה פנה אליו החבר ובפיו בקשה, אם אורחו יוכל להצטרף אליו ולהשתתף בחיסול. האורח נחרד, בשום פנים ואופן, הכריז. החבר ניסה לשכנע והבטיח שחיסול

זה לא כל כך גורא, רק חצי שעה והם יסיימו עם זה, אבל האורח בשלו, לא משנה כמה נעימה החוויה או כמה קצרה היא, הוא

אינו רוצח והוא לא מוכן לחסל אף אחד.

המשל ברור, פערים בשפה גורמים לקצר בתקשורת ולחוסר הבנה. אבל לפי לודוויג ויטגנשטיין, הפילוסוף האוסטרי-בריטי ממוצא יהודי, גם כשאנחנו משתמשים באותה שפה בדיוק, עדיין יכולים להיות בינינו פערים משמעותיים בהבנה, שכן הפרשנות שאנחנו נותנים למילים היא סובייקטיבית ונגזרת מתפיסת העולם וחויית המציאות הסובייקטיבית של כל אחד ואחד מאיתנו. למשל, המילה "כאב". כשאדם אומר שכואב לו, הוא אינו יכול לתת לחברו לחוש את הכאב הזה, החבר מפרש את המילה בהתאם לעולם המושגים הפרטי שלו, לכאב שהוא עצמו חש בימי חייו, ודרך החוויה האישית הוא מנסה להשליך לתחושות של חברו.

ויטגנשטיין ממחיש את הפער הזה בספרו "חקירות פילוסופיות" דרך ניסוי מחשבתי של חיפושית בקופסה - נדמיין קהילה בה לכל אדם יש קופסה סגורה, שאיש מלבדו לא ראה את תכולתה. כל אחד מהאנשים בקהילה מכנה את האובייקט שבתוך הקופסה "חיפושית", כך שאנשים יכולים להבין מהי חיפושית אך ורק דרך התבוננות בחיפושית שבקופסה שלהם. אם כן, כשאנשים בקהילה מדברים על חיפושית, זה כלל לא משנה שכל אחד מדבר על משהו אחר, אלא המשמעות

על הגיליון:

תמונת השער

אם תמונת השער בגיליון זה מוכרת לכם, זה לא במקרה. זאת כמעט אותה תמונה שהיתה בשנה שעברה. המציאות השתנתה, אבל לא מספיק. חלק מהאור שביקשנו מהנרות להביא לנו - הגיע, אבל רוב האיחולים - עדיין רלוונטיים לחיינו. גוון הכיתוב השתנה לצהוב, סמל ההזדהות עם סבלם של החטופים ומשפחותיהם, והתקווה לשחרורם ולהתרת הספקות. נקווה לטוב.

נושא הגיליון

חיפשתי לגיליון זה נושא שאיננו גבורה, נסים, או אור, נושאים שהשנה גרושה בהם. החלטתם של החשמונאים להילחם בשבת, הביאה אותי לבחור בנושא דילמות שבפניהן עומדים חיילים וחיילות דתיים, בצבא בכלל ובעת מלחמה בפרט. ראינו שלושה חיילים - בסדיר או בקבע: עדי צנחני, ניתאי עדיקה ומעיין אפרתי. אי אפשר שלא להתרשם מהאחריות והמסירות שבה הם לוקחים חלק במלחמה התובענית הזו. בראיונות עמם הם כלליים, עם התייחסות מסוימת לנושא הדתי. בשיחה עם הרב אילעאי נתוודע לשאלות בהלכה, המופנות אליו בתקופת המלחמה. שהותן של בנות צהלי כאן, זימנה לי הכרות עם ההכנה שלהן, כבנות דתיות, לקראת השירות הצבאי. נחשפתי לספרו של הרב אלי רייף, "שלום בחילך", שנכתב מתוך ההוראה שלו במכינת צהלי והיכרותו הבלתי אמצעית עם השטח. בשיחה המחכימה עמו נחשפנו לאתגרים שיש בעצם הכתיבה ההלכתית בת זמננו, לבנות דתיות בשירותן הצבאי, ולתובנות על אתגרים בשירותן הצבאי, כאשר מלכתחילה הזהות הדתית שלהן מבוססת על פחות עוגנים של חיוב, של זמן ושל ציבור מאשר זו של הבנים. רותם הקשר - מחנך ומפקד - כותב על התמודדות, תוך כדי לחימה, עם מצבים שקשה למי שאיננו "שם" לדמיין אותם, ואיך בחר לפעול כחייל דתי. כשהגיליון היה כמעט סגור, ולא הופיעו בו גיבורים במובן המקובל, או ניסים, או אור - הגיע לשולחן המערכת הסיפור המרגש של שושי זלקינד, שיש בו את שלושת המרכיבים וגם המון חיבור אנושי - מילדי גן ועד קשישי מרכז יום. קריאה מועילה.

דינה

מלחמה בשבת

כולנו יודעים שההיתר להילחם בשבת ניתן על ידי החשמונאים. אבל האם הכלל של פיקוח נפש דוחה שבת לא היה מוכר קודם? שאלה זו הפנינו למומחה לנושא, ידיד מערכת "מבית".

זאב ספראי: בתנ"ך לא נזכרת הבעיה של מלחמה בשבת, ואיננו יודעים כיצד נהגו. רק בימי בית שני עולה השאלה, והדיון המפורש הראשון הוא במסגרת מלחמות החשמונאים. לאחר פרוץ המרד, בשלב הראשון הבלתי מאורגן, המורדים ברחו מהכפרים והסתתרו בהרים ובמערות, ושמרו בסתר על המצוות. היוונים גילו שהיהודים אינם נלחמים בשבת, ופעם אחת מצאו בשבת ריכוז של מורדים. המורדים, ששמרו בקנאות את המצוות, סירבו להילחם, ואפילו סירבו לברוח בשבת ומסרו נפשם למוות ללא קרב (מכבים א ב 41-35). הם הרי לא ברחו מבתיהם כדי שיחללו שבת, אלא כדי לשמור עליה!

כשמתתיהו ואנשיו שמעו על כך, החליטו שבפעם הבאה הם יילחמו בשבת, אחרת היוונים ינצלו את השבת לתפישת מורדים והריגתם ללא התנגדות. איננו יודעים אם כבר בתקופה זו נוסחו הדברים ככלל משפטי, ש'פיקוח נפש' דוחה את רוב המצוות, או האם כבר אז הבינו שהמרד איננו סתם מקרה של פיקוח נפש פרטי, אלא פיקוח נפש לאומי. כל אלה כללים שנקבעו יותר מאוחר בבית המדרש.

מאוחר יותר המשיכו ההתלבטויות ואנו שומעים על יהודים המוכנים להתגונן, אך לא לתקוף בשבת, והסתייגויות כאלה ואחרות, אך נקבעה הלכה לדורות שדם יהודים איננו הפקר, לא ביום חול ואף לא בשבת.

לוחמים מספרים

עדי צנחני

השירות

בכלל לא הבנתי מה קורה. זה היה באמצע ההשלמה החיילית, וקיבלנו הודעה שצריך להתכונן ליציאה לבסיס. באותו ערב הגיעה הידיעה שלא מוצאים את בן דודי מקיבוץ עלומים, ניתאי עמאר, קצין בחטיבה הדרומית תחת אוגדת עזה בתפקיד עוזר קצין הנדסה. ב-7.10 הוא נסע לחטיבה מבלי שהוקפץ. אמר: "צריך אותי" ונסע. הקשר איתו נותק מהבוקר, ובלילה שבין ראשון לשני הודיעו לנו שהוא נהרג. אין לנו מידע ודאי. אנחנו יודעים שהוא הצליח להגיע לצומת גמה ולהילחם במחבלים שהיו בצומת. לפני ההלוויה הגעתי לבית של סבתא, ושם קיבלתי הוראה מהמפק"צית שאני לא יכולה להישאר בהלוויה, אלא חייבת לחזור להשלמה. אלי ברלב הסיע אותי לעיר הבה"דים, שם הצטיידתי והמשכתי לחטיבת גולני שאליה השתייכתי קודם, והתחלנו להתכונן לכניסה קרקעית.

תחום האחריות שלי היה בגדודים, לוודא שהחטיבה נותנת להם את המענה התקשובי הנדרש, לעזור לקציני קשר בגדודים, לבצע מודלים על הנמ"רים (=נגמ"ש מרכבה) ולוודא כשירות תקשובית מירבית בכלים שאיתם הכוחות יתמרנו.

את בת 21 ומסקת בתפקיד כל כך אחראי ומקצועי. בתקופת האמנה. איך זה עובר עליך?

אם לפני שנתיים וחצי הייתי חושבת שאעשה דבר

עדי צנחני משרתת בחיל התקשוב כבר שנתיים וארבעה חודשים. מתוכן שנה וארבעה חודשים כקצינה, כעת ב"קבע", באוגדת מילואים 252. עדי התגייסה למסלול הזה ללא רקע מוקדם בתקשוב. היא התרשמה שזה תפקיד משמעותי ולא פשוט, שאפשר לצמוח ממנו, ושזה מתאים לה. את השירות החלה בקורס יסוד שהעניק את הבסיס למקצוע התקשוב, שובצה בגולני כחמישה חודשים יצאה לקורס קצינים ולהשלמה חילית, בה למדה לעומק את המקצוע התקשובי. במהלך מלחמת חרבות ברזל שובצה באוגדה 252 בתפקיד קמב"צית תקשוב. היא מציינת שהלמידה לא מסתיימת בקורסים. הידע בתחום מתפתח ללא הרף, מה שדורש ממנה למידה והתעדכנות בלתי פוסקים.

התפקיד

תפקידה הוא לשמור על הרציפות התקשובית, כך שכל היחידות באוגדה יפעלו ויקבלו את המענה בזמן. עדי: "בתחילת המלחמה משימת האוגדה היתה כיבוש מרחב בית חאנון, השמדת אויב ותשתיות במרכז ובמזרח ג'באליה. כעת האוגדה תופסת אחריות במסדרון נצרים, כל פעם לשלושה חודשים. כשאנחנו בפעילות במסדרון נצרים, תפקידי לדאוג לשליטה ורציפות התפקוד של מערכות התקשוב עליהן מתבססת הלחימה, לוודא שכל קציני הקשר והכוחות התקשוביים יודעים את העבודה, ולתת מענה תקשובי לכוחות המתמרנים בשטח בזמן שהאוגדה עובדת.

בסדיר יש כוח מאוד מאוד מקצועי, אבל מכיוון שמדובר באוגדת מילואים, הסמג"ד ואני הקצינים היחידים בגדוד, ומחלקים בינינו את העבודה, מפקדים על גדוד התקשוב, ויחד עם הנגדים והחיילים נותנים את המענה.

איפה תפסה אותך האמנה? הייתי בבית ביום הראשון של המלחמה: בהתחלה

פיתח אותי, כבן אדם, גם להמשך החיים.

וזה האל?!

אני עדין לא יודעת מה אעשה בעתיד. שוקלת לחתום עוד.

התאוצות כחילת דת'ה בלמן אלמחמה:

לפני המלחמה בדרך כלל לא הייתי פעילה בשבתות. עכשיו המצב שונה. זה היה לי מאוד מוזר. גם כשאני במשרד, בתפעול המחשבים, וגם בשטח, בנסיעות לשטחי כינוס.

כשצריך לבדוק ולוודא שהכל כשיר - אני חייבת לעשות מה שצריך. זה משהו שאף פעם לא ציפיתי שיקרה ולא התמודדתי איתו בעבר, אבל הבנתי שזה למען מטרה שהיא גדולה, מתוך תחושת השליחות ובידיעה ברורה שזה פיקוח נפש. גם אם יש כאן ערכים שמתנגשים - אם לא אני מי יעשה את זה.

ניתאי עדיקה

המלחמה ה-32

גבוהה, באופן משמעותי, ממה שאני מכיר בקיבוץ. כמפקד, אני עורך ביקורי בית, משמש אוזן קשבת לחיילים בודדים, ובמידת הצורך - מפנה את החיילים למי שצריך. והיה גם מקרה של חייל שהיחידה אספה עבורו מצרכים לחגים".

התאוצות de הית ה-32

"לא היו התמודדויות מיוחדות. היה מובן לי שזה המצב. בטירונות לא היו טלפונים אז בסופ"ש כולם "ברחו" לטלפונים. השתדלתי ליזום שיחות פנים אל פנים, ולהיות עם החיילים הדתיים ביחידה. אני נתקל בדרך כלל בהבנה וכבוד כלפינו כחיילים דתיים. גם כיום אני לא נתקל בקושי ספציפי. לפעמים החברים שלי מתבאסים שאני לא יכול לבקר אותם בשבת, אבל אנחנו מוצאים זמן להיפגש גם לא בשבת.

בלחימה, בכל מה שקשור לפעילות מבצעית, אין שאלה - אנחנו מבצעים, וזמינים בקשר. באופן כללי אני מפעיל שיקול דעת אישי. יש לי חבר טוב שנמצא אתי באותו מסלול, מהמכינה בקשת ועד היום, וזה מאוד עוזר".

תורה. עומדים מאחורי וחיילים לימים
Cpe de

כזה שיסמכו עליי ושאהיה במלחמה לא הייתי מאמינה. בפועל מצאתי את עצמי במצבים חדשים לחלוטין. למשל ביום השני של הכניסה הקרקעית של גולני היה מארב של 30 מחבלים על גדוד 13. שמעתי בקשר את מג"ד 13 דאז, סא"ל תומר גרינברג הי"ד מתפעל את האירוע, מכווין את מסוקי הקרב ומפעיל את הכוחות בנמ"רים. הגדוד תפעל את האירוע וכולם יצאו בשלום (+30 מחבלים הרוגים). כששומעים את זה בקשר זה אמנם מלחיץ, אבל כדי לתת את המענה בשטח על מנת שהכוח יוכל לבצע את הנדרש, מצאתי את עצמי לוקחת חלק באירוע, מרוכזת בעשייה, ונמצאת בנתק מהלחץ וסערת הרגשות. אני עדיין לא מאמינה שעשיתי את הדברים שעשיתי. מאוד גאה אבל זה לא נתפס. זה מאוד

"התגייסתי בנובמבר 2022 לגדוד שקד בגבעתי. אחרי הכשרה של 8 חודשים יצאתי לקורס מ"כים. במהלך הקורס פרצה המלחמה, ונלחמתי חודשיים וחצי תחת ביסל"ח (ביה"ס למ"כים). לאחר מכן הסתיים הקורס ובתום טקס הסיום קיבלתי תפקיד של מ"כ אימון מתקדם, שזה החלק השני של ההכשרה של הטירונים. אחרי מסע הכומתה של החיילים שלי, עלייתי איתם לעזה, כמ"כ שלהם, בגדוד. הגדוד נלחם בעזה יותר מ-200 ימים, בכל מקום שצריך".

חווית השירות בלמן אלמחמה

"זה שירות משמעותי. קשוח. אנחנו יודעים בשביל מה אנחנו נלחמים. לאחרונה, לצערי, גם איבדתי הרבה מאוד חברים מהגדוד אז אנחנו נלחמים גם בשבילם, וכמובן להחזרת החטופים".

חווית המפגש עם החברה הישראלית

"המפגש הראשוני, בטירונות, היה לי קצת מוזר. לא הייתי רגיל למגוון האוכלוסיות שפגשתי, אבל מהר מאוד התרגלתי לזה, ויש לי חברים מכל גווני הקשת. זאת הפעם הראשונה שאני פוגש אנשים שיש להם קשיי פרנסה, ורמת החיים שלהם פחות

מעין אפרתי

המסלול שלי בצבא התחיל לפני 3 וקצת שנים.

התגייסתי לשריון לחטיבה 7, לאחר שנה סיימתי קורס מפקדי טנקים ועליתי להיות מפקד בגדוד 82 למשך 4 חודשים בקו באיו"ש. לאחר מכן יצאתי לקורס קצינים שבסופו התחילה המלחמה. שם הוקפצנו עם הטנקים משיזפון לעוטף. לאחר הלחימה בעוטף, התכוננו להיכנס לעזה ונכנסנו לצפון הרצועה מכיוון זיקים. לאחר חודש קיבלתי את תפקיד מפקד מחלקה בגדוד 77, ולאחר לחימה של כ-4 חודשים נפצעתי והייתי חצי שנה בבית. כיום אני מפקד על צוות של שריון בקורס קצינים בבה"ד 1.

המסלול שלי בצבא התחיל לפני 3 וקצת שנים.

האווירה מהרגע שאתה נכנס לצבא מאוד טובה. כשאתה ישן עם בחור שלא הכרת באוהל במקרה הטוב, או חווה איתו חוויות מאתגרות, החיבור והקשר נהיה חזק מאוד ללא שום קשר מי אתה, מאיפה אתה, במה אתה מאמין ועוד כל מיני דברים שונים. רוב החברים שצברתי לא דומים לי בכלל ומרקעים שונים, אבל בסופו של דבר חברות לא נוצרת מחיבור בשל דמיון בין אנשים בצבא אלא מתוך חיבור ורצון להצליח יחד וליהנות.

כאדם דתי, האתגרים שהיו לי בצבא הם בעיקר לקבוע עיתים לתורה, ולהצליח לעמוד בהם לאור

הדילמות המרכזיות שהיו לי היו בעיקר בזמן הלחימה, שאין זמנים קבועים להתפלל או לשמור שבת, והייתי צריך להכריע איך לשמור שבת ואיך להתפלל, תוך כדי שאני מפקד על מחלקה בלחימה.

הגייסה שהובילה אותי בדילמות האלה היתה בעיקר להצליח לעמוד בהחלטה להתפלל כל יום ולהניח תפילין גם אם לפעמים רק ל-5 דקות, או להפסיק באמצע, כדי להתחיל את היום כמו שצריך, ולהתחבר לרגע למקום שקט שלי עם אלוהים, תוך כדי הרעש והלחימה. ובנוסף במיוחד אהבתי את הרגעים בימי שישי בכניסת שבת, למרות שידעתי שלא אשמור שבת כהלכתה, הבחירה תמיד להפחית לכמה שאפשר את העבודה, ולהכניס אווירה של שבת בטנק עם תפילה וקידוש, ולזכור יום שלם שהיום שבת, ואני נלחם כדי שכל מי שמאחורינו ישמור שבת כמו שאני חולם ומדמין. כול הדברים האלו עזרו לי מאוד בלחימה ובתפקוד, לאו דווקא כאדם דתי, אלא גם לשמור על מורל גבוה ואווירה טובה ומלאת תקווה לימים טובים.

דילמות הלכתיות במלחמה

רותם הקשר

רותם הוא בנם של דליה ועובד הקשר, מחנך בתיכון אמית קבוצת יבנה. ומ"פ במילואים בגדוד 7007.

1. תפילין - רגש מול שכל:

מוצאי שבת, היום הראשון לתמרון בעזה, הפלוגה שלנו נבחרת להוביל את הגדוד בכיבוש רכס ניסנית שמדרום לנתיב העשרה. אחרי תנועה רגלית מגיעים למעבר ארז החרב. בצד, ווסט של מחבל עם רימון בתוכו, אחד מני רבים שכנראה השתתף בטבח באותה נקודה שלושה שבועות לפני כן. עוצרים לפני מעבר הגבול, שפעם היה אימתי, והיום הרוס ומפוצץ, וממתינים. מחכים במעין דקת קריאה לפקודה לחצות את הגבול אל הנודע מהתכנון, שבעצם הוא הרבה יותר הלא נודע במציאות. מחכים ומחכים וכבר עולה השחר. אנחנו עדיין בדקת קריאה. כשנקבל פקודה, אין זמן, חייבים מיד להתחיל תנועה אל מעבר לחומה. לאט לאט עולה ההתלבטות, האם להניח מהר תפילין? הרי לוקח זמן להוציא מהתיק, להניח, לקפל, להחזיר לתיק... אני מחליט שאחכה עם הנחת התפילין שלי להמשך היום. אבל אז מגיעות בקשות הלוחמים בפלוגה. רוצים להניח לפני שהכל מתחיל. מה עושים? אחרי ההתלבטות קצרה אני מורה להם לעלות למקום בטוח ולהניח הכי מהר שהם יכולים, ומיד לחזור למוכנות לתנועה. וכמובן, איך שהם מתחילים להניח ניתנת הפקודה לתנועה. אני מזרז אותם ככל הניתן לחזור לסדר תנועה ונכנסים. הלוחמים שלי הספיקו, אבל מה איתי? אחרי התקדמות ארוכה וסיום ההתבססות ברכס ניסנית, אני משתף את המג"ד שלי, דתי בעצמו, בהתלבטות לגבי התפילין. הנחרצות שלו ליוותה אותי לאורך כל הלחימה - אנחנו בקו ראשון אוגדתי, תחת התרעות בלתי פוסקות על התקפות נגד של האויב, ואיך בדיוק תוביל אחריך פלוגה למתקפת נגד, עם תפילין שכרוכות לך על היד? גם הספק הכי קטן של פיקוח נפש דוחה את הנחת התפילין. נכון שזה מה שהשכל אומר, אבל עד אותו יום פספסתי הנחת תפילין רק פעמיים בחיי (פעם אחת בעקבות מחלה, ופעם שנייה בעקבות פעילות מבצעית שהתארכה מעבר לצפוי), ואיך עכשיו ארשה לעצמי לעבור יום בלי הנחת תפילין?

נראה לי שאותו יום הפך לכשבעיים רצופים בלי הנחת תפילין, שבועיים בהם לשכל ברור שזה הדבר הנכון, אבל הרגש שורף את היד ואת הראש בכל יום מחדש. מזל שאני נצר ליקים שיודעים להשליט את

השכל על הרגש.

2. קפה בשבת:

שבת בצפון העיר עזה, בימי הפסקת האש המתוחים, החטיבות הסדירות יצאו להתרענות ואנחנו (שני גדודי מילואים) נשארו בקו הקדמי האוגדתי. האויב שחשב שכל הכוחות נסוגו בגלל הפסקת האש התחיל לצאת בהמוניו מהחורים שלו, ולא העלה על דעתו שבתוך הבתים נשארו שני גדודי מילואים שמחכים לו. וכך, ימי הפסקת האש שנתפסו כתקופה של רוגע במדינה, הפכו בפועל לימים המתוחים ביותר למי שנשאר בקו הקדמי. יושבים למנוחה ותכנון להמשך אחרי פעילות ולקראת הפעילות הבאה. המג"ד רוצה קפה, ומתייעץ איתי האם זה בסדר להכין קפה בשבת בזמן לחימה. עניתי שזה תלוי מה סיבת השתייה, האם בשביל הנאה או בגלל צורך מבצעי להישאר עירני ומפוקס. התלבטות... ואז המג"ד מעלה את זה שהנהג שלו שתמיד מכין את הקפה הוא בכלל דרוזי כך שאין בעיה. אני מצנן את האווירה ואומר שאמירה לגוי לא מותרת לכתחילה. ההתלבטות נמשכת... ואז נכנס המח"ט (גם הוא דתי), ומיד שואל למה אין קפה. אנחנו מסבירים לו, והתגובה לא מאחרת לבוא - חבורה של מפגרים (או מילה דומה אחרת), תכינו קפה! המחלוקת הידועה של "הותרה או דחויה" בשיא תפארתה, או שבכלל יש כאן שוב שיקול של ספק פיקוח נפש, כי העיקר שמפקד יחשוב רק על מלחמה ולא על שיקולים הלכתיים. אני, אישית, לא שתיתי מהקפה, ולצד זאת מאוד הבנתי את מי שכן, והעיקר שמחתי על כך שזכינו לקצת עיסוק בתורה בתוך המציאות המטורללת בה היינו, בתוך שכונת הטרור הכי רצינית שהגענו אליה במלחמה.

3. "והדרת פני זקן" - ואם הוא מהצד של האויב?

בימים שלפני חנוכה שוב מצאנו את עצמנו מובילים את האוגדה, והפעם בכיבוש פאתי ג'באליה מכיוון מערב. פעילות השיא הייתה הכנסת מארבים ליליים חשאיים של שתי פלוגות לתוך השכונה שגובלת בין בית לאהיה לג'באליה, ומהם לפגוע באויב, שלא ידע על מיקום המארבים. שני האיתורים הראשונים בהם היינו, לא מספקים את

הסחורה ולכן מקבלים החלטה להתקדם עוד קו אחד בצורה חשאית ולמקם שם את המאבקים מחדש. המחלקה שאני איתה מצליחה להתקדם, אבל האיתור של המחלקה השנייה התגלה כנעול, מה שהצריך את קיפול המחלקה וחזרה רועשת באור ראשון. המחלקה

פורצת לאיתור ובאחת הקומות נתקלת באנשים שהופכים במהירות משניים לתשעה - 2 גברים, אישה, 4 ילדים, זקנה וזקן.

רק לחשוב איך זה היה נגמר אם הכניסה לאיתור הייתה בחושך... בסריקות של האיתור מתגלים פני הרוע. משפחה שנראית

לא הספקנו להדליק נרות חנוכה לפני בניסת שבת, ואז...

תמימה ישנה עם מצבור של 150 פצצות מרגמה (מוחבאים בשקי קמח של אונר"א) ומפות טיווח על מוצב פלסטין בו כמה שבועות לפני כן אותה מחלקה שמצאה את המרגמות ניצלה בנס מפגיעת מרגמה כמה מטרים ליד מתחם השהייה שלה.

כשאני נכנס לאיתור, הנשים והילדים כבר נמצאים בחדר נפרד מהגברים וכולם מוכנים לחקירה של חוקר השבויים שהיה בדרך לאיתור. איך מתייחסים למשפחה כזאת? האם הם אשמים בניצול שלהם על ידי החמאס? האם הם בכלל שותפים מלאים? שאלות שרצות בראש ואין עליהן תשובות. אבל מה שבטוח זה, שחונכתי בקיבוץ מילדות, שצריך לתת כבוד למבוגרים. בחדר של הגברים אני לוקח כורסא ומביא לזקן שישב עליה, וכך גם בחדר של הנשים והילדים, אני לוקח כורסא ומביא לזקנה, לשבת. אז נכון שאולי זה לא הפירוש המקובל בהלכה ל"זקן" מהפסוק הידוע, אבל אל מול פני הרוע חייבים להציב את פני הצבא המוסרי ביותר בעולם. תמונת הניצחון שלנו - 150 מרגמות, מפות טיווח, וזקנה שיושבת על כורסא.

המשך הפעילות הייתה בהבנה שאנחנו נמצאים בלב שכונה שמלאה באנשים, הוצאתם החוצה כנועים, הפרדה בין הגברים הבגירים, שנשלחו לארץ לחקירה, (מתוך 170, 40 התגלו כמחבלים), וניתוב הנשים, הילדים והזקנים לבית ספר בתוך ג'בליה שהוגדרה כמתחם הומניטרי. המראות של מאות נשים, ילדים, זקנים וזקנות, לוקחים איתם משהו מהבית ומתפנים בנהר אנושי אל תוך ג'באליה, לא יכלו להשאיר אותי אדיש. אבל דילמה. המשימה שלי היא קודם כל לשמור על לוחמי הפלוגה דרוכים במשימתם... ובכל

זאת מצאתי את עצמי סוחר לזקנה ביותר בטור המתפנים את התיק, עד שמצאתי מישהו שיקח לה אותו. המג"ד שלי כעס, אבל כנראה שמה שהוביל אותי זאת ההבנה ש"והדרת פני זקן" לא נועד רק כדי לשמור על הזקנים, הוא נועד גם כדי לשמור על הנפש שלנו, והאחריות שלי היא לשמור, בתוך המציאות ההזויה של המלחמה, גם על הגוף וגם על הנפש של לוחמי הפלוגה שלי. 170 גברים יושבים בתחתונים, נחיל של נשים, ילדים, זקנים וזקנות שמתפנים מביתם, ומ"פ אחד שמקיים את מצוות "והדרת פני זקן" בתוך

אותו הטור. את התמונה הזאת אף אחד לא צילם. האירוע הסתיים בזמן כדי שנספיק לחזור להדלקת נר ראשון של חנוכה.

4. שבת חנוכה:

הדלקת נרות חנוכה בערב שבת שונה מבשאר הערבים, בה אסור לאחר, כי אסור כמוכן להדליק אש בשבת. ביום שישי יצאנו לטיהור שכונה והפעילות התעכבה בגלל שמצאנו שני איתורים עם המון אמצעי לחימה וחומרים מודיעיניים. עיכוב הפעילות גרם לכך שלא הספקנו להדליק נרות חנוכה בפלוגה לפני כניסת השבת. ההכרעה ההלכתית כאן ברורה - החשמונאים אמנם הביאו לעולם את האפשרות להילחם בשבת, אבל ברור ששבת גוברת על הדלקת נרות חנוכה. למרות זאת אני לא שקט. חנוכה זה לא חג רק של שומרי ההלכה, חנוכה זה החג שעיצב את הציונות החילונית מראשיתה. לא פחות משחנכה הוא חג יהודי, הוא גם חג ציוני, ולרוב הפלוגה שלי, שנמנית על הציונות החילונית, מגיע להדליק נרות חנוכה בפורום פלוגתי. מה עושים? אחרי התלבטות קצרה אני מחליט לכנס את הפלוגה ולכבד את הלוחם הוותיק ביותר בפלוגה (שנמנה על בני הציונות החילונית) בהדלקת הנרות, ולאחר מכן עוברים מיד לשיר "באנו חושך לגרש...", כשאחד מבני הישיבות בפלוגה שמע על כך הוא כעס עלי, אבל בתוכי ידעתי שלמרות שאולי אף רב לא היה מאשר זאת, הרמת רוח לוחמי הפלוגה הייתה יותר חשובה באותו זמן מאיסור הבערת אש בשבת. ואם כבר היה לנו דיון על קפה בשבת, אז קל וחומר לגבי נרות חנוכה... חג חנוכה שמח!

התמודדות של בנות דתיות עם השירות הצבאי

שיחה עם הרב אלי רייף / דינה ספראי

יש לבנות פחות מצוות מופגנות. הן לא מניחות תפילין ולא לובשות ציצית. אין להן כיפה על הראש, והן לא מתפללות במניין. לבנים יש עוגנים שמשמרים אותם ומסייעים להם.

להיצמד למסורת שנשים לא התפללו או לתמרץ חיוב של תפילה או שתיים לנשים? איך מאזנים?

רציתי לעשות חיבור בין הכתיבה המסורתית, לכתיבה בת זמננו, בין הישן לחדש. אני בהחלט רוצה למצוא את עצמי בתוך המסורת, לכן התעקשתי שהכתיבה ההלכתית לא תכלול סיפורים ולא תיאורים, אלא כתיבה עם מקורות וציטוטים והפניות למקור, כדי שהספר ימצא את עצמו בכתיבה המסורתית וגם ימשיך אותה. רציתי להציב את כתיבת ההלכה לבנות ברף גבוה. היה ברור לי שכשכותבים לבנות חשוב שהספר יהיה רציני, וישדר שבנות יכולות ללמוד תורה כמו שבנים יכולים ללמוד.

מצד שני היה לי ברור שצריך שתהיה גם בהירות של כתיבה, כי הכתיבה לבנים מופנית לבחור ישיבה שמורגל לקרוא בספרים שנעזרות שמסיימות בית ספר לא רגילות. כל דף הוגש לבנות במכינה כטיוטא, והן קראו והעירו, אפילו הערות סגנוניות. למשל התברר שחלק מהבנות לא הכירו את המונח "עירוני" בדיני הכשרה. היינו צריכים לחשוב איך לכתוב את ההלכה בבהירות. מבחינת הסגנון - הוא מותאם לקריאה של בני נוער. כל סעיף כתוב קצר, ממוקד ומנוסח בהיר.

בכתיבת ההלכות, מאוד העסיק אותי האם לפנות אל הקורא/ת בספר בלשון נקבה או בלשון רבים, שלא ייתפס כמכוון לנשים בלבד. למשל - האם לכתוב "תפרישי חלה" או "מפרישים חלה". אין בספר בחירה עקבית אחת. בכל מקום - לפי ההלכה ותוכנה.

את ההבדלים בין ספרדים ואשכנזים העליתי רק באותם מקומות שגם ה"שולחן ערוך" ציין אותם. חלק חשוב - כדי שהספר יהדהד את החוויה של החיילת, ביקשנו מהבנות במכינה שיתבו קטעים, ובחרנו אחדים. עצם השילוב של הספר, שחלקו הוא

אחד החידושים במלחמה הוא ריבוי נשים שממלאות תפקידים משמעותיים בצבא, כולל נשים דתיות. האם יש לנשים דתיות התמודדות ייחודית בצבא? באיזו מידה יש צורך בכתיבה הלכתית ייחודית לחיילות? האם "השפה ההלכתית" שבה כותבים הלכה לנשים שונה מזו של הגברים, ואיזה מסר זה מעביר? במה התמודדויות של בנות דתיות בצבא שונות מאלו של הבנים?

עם השאלות האלו ושאלות נוספות - התמודד הרב אלי רייף, שהוציא לפני שבע שנים את הספר "שלום בחילוך". הספר הוא בגודל של סידור, עם כריכה קשה, צבעונית, המשרתת שילוב בין מסורת ועכשוויות. בהיעדר תקדים בחוגי הציונות הדתית של ספרות הלכתית מקיפה לבנות, ולחיילות בפרט, פילס הרב רייף את דרכו ויצר סוגה חדשה.

הרב רייף, רב קהילה במודיעין, מלמד בצהלי כבר 15 שנה הלכה בהיבטים פרקטיים והיבטים של זהות וערכים. בראיון עימו נעסוק בשיקולים מאחורי כתיבת הספר, ובתובנות הלכתיות ייחודיות לנשים דתיות בעת מלחמה.

אלו אתגרים עמדו בפניך בכתיבת הספר?

"שירות נשים דתיות בצבא הוא דבר שאין לו תקדים. האתגר היה למצוא איך, מצד אחד, מדברים אל הנערה, ומצד שני לא לעשות את זה באופן מבדל, כי ההתמודדויות משותפות לחייל ולחיילת. שחיקת הזהות קשורה גם לבנים. זה האתגר הגדול ביותר של הספר.

במגזר הציוני דתי לא נכתב שום ספר הלכה לבנות, למעט פה ושם קובץ של הלכות ספיציפיות לנשים, כמו תפילה לנשים והפרשת חלה. דווקא במגזר החרדי יש ספרות הלכתית המיועדת לנשים. היה צורך לחשוב מחדש על הלכות שקשורות לנשים, ולעשות מאמץ מכוון ללכת בנתיב שמצד אחד מכבד את הנורמות המסורתיות שמקובלות אצל נשים, ומצד שני מבקש להעצים את השותפות הנשית במסגרת קיום מצוות. למשל, הושקעה מחשבה רבה בשאלה איך לנסח את חיוב תפילה לנשים. האם

למי שנשארת בבסיס אין תנאי שהייה. היא מסיימת משמרת של 12 שעות, 'מתה' מעייפות, ואז נזרקת בשבת על מזרון, לבדה, ללא סעודות שבת, ומחכה למשמרת הבאה, ובזה הסתיימה השבת

הלכה, חלקו הקדמות ערכיות, וחלקו שיתוף של חוויות ישירות שחיילות מספרות - הוא חידוש. אגב, הספר עבר הגהות ועריכה של הר"מיות, והיה חשוב לי לקבל חיוויים על הסגנון.

בחלק האחרון של הספר יש דברי תורה קצרים ומעצימים לפרשות השבוע, שניים לכל פרשה, בהתאם לאורך השירות. פניתי לכמה נשים להשתתף בכתיבה, והתקשיתי למצוא. אולי נשים חששו למתג את עצמן בהקשר של צבא. כיום נראה לי שיש שינוי משמעותי בגישה ורמת הלמדנות של נשים. הבאתי דברים של נחמה לייבוביץ, של מיכל נגן. בספר נוסף שנכתב לבנות שירות לאומי (2022), את הפרקים הראשונים כתבו רק נשים. אני מצר שבספר הזה לא עשיתי את זה.

האם אתה מצדד בשירות צבאי לבנות בכל תנאי?

את דעתי בעד שירות נשים בצבא אני מניח בשיעוריי על השולחן, ואומר לבנות שכל אחת צריכה לבחור את דרכה. ששירות צבאי הוא זכות ובחירה, וזה לא מתאים לכל אחת. אם בת בחרה בשירות לאומי - גם זו זכות וחובה. אנחנו, כמערכת, לא צריכים לקבוע לבנות. מבחינתי אין מניעה לשירות צבאי, מלבד כוכבית קטנה בנושא של יחידות קרביות, כאשר בחלק מיחידות השדה זה מורכב מאוד מבחינת המערכת הצבאית, וכל מה שמורכב צריך לבדוק בזהירות אם זה מתאים או לא. אבל בכל יתר המערכת הצבאית, אין בעיה.

ההסכמה לספר היא של הרב נחום רבינוביץ' שמתנגד לשירות בנות בצבא. איך אתה מסביר את זה?

ביקשתי הסכמה אחת, רק ממו"ר הרב נחום רבינוביץ' זצ"ל. הוא כבר לא היה צעיר. למרות הבדלי הגישות בינינו הוא עבר על כל הספר, הלכה אחרי הלכה. הוא גם לא מסכים עם דעתי ששאלת גיוס בנות אינה הלכתית אלא השקפתית. הוא אמר

בגלוי: אני מעודד אותך לגמרי לעודד את הבנות, לעזור להן ולתת להן הדרכה, אבל אתה יודע שאני מסתייג משירות נשים בצבא. מצד אחד אשמח לכתוב לך הסכמה, ומצד שני לא אוכל שלא להביע את דעתי. האם למרות זאת אתה רוצה שאכתוב? אמרתי לו: "הרב, אני רוצה שתכתוב ותוסיף גם את דעתך. הבנות יודעות שיש גם הסתייגויות מהשירות. מפיק שמעתי את המשפט האייקוני שמעודד את התלמידים לחשוב: "אל תהיו נקניקיות, תהיו צמאים!!". ואכן, הרב ציין בהסכמה גם את התנגדותו לשירות בנות, ואני חושב שהיכולת להחזיק מורכבות ודעות שונות, זו גדלות גדולה מאוד. יש דברים שצומחים מלמטה. הבנות עצמן במעשיהן הן יעצבו את ההלכה.

נתקלת בהתנגדויות להפצת הספר?

בהתחלה כן. היה מפיץ שפחד לשים את הספר באתר שלו. היום הוא כבר מוכן למכור אותו. לשמחתי, בהוצאת "דברי שיר" אמרו שאין להם בעיה והפיצו.

איזה דברים התחדדו לך בעקבות המלחמה?

• הצורך במצוות מופגנות

אני חושב שהקושי של בנות בשירות הצבאי קשור לשמירת הזהות. יש לבנות פחות מצוות מופגנות. הן לא מניחות תפילין ולא לובשות ציצית. אין להן כיפה על הראש, והן לא מתפללות במניין. לבנים יש עוגנים שמשמרים אותם ומסייעים להם, ולבת אין את זה. כשהיא בתוך מעטפת דתית, המעטפת מקנה לה את שימור הזהות, אבל בצבא - אם היא רגילה לברך - היא מברכת, אבל אנחנו יודעים שלא כל הנוער הדתי מקפיד על ברכות. אז מה ביומיום עוזר לה? בשגרה זה פחות בעייתי, כי השבת היא עוגן משמעותי. אבל במלחמה, אם היא בעבודה אינטנסיבית, גם את השבת אין לה.

על הנושא של "מצוות מופגנות" צריך לחשוב בכובד ראש. אני אומר לבנות, גם אם בבית אתן לא מתפללות, חשוב שתעשו את זה. כי זה רגע אחד בצבא בתוך יום ארוך שאתם אומרות את שם השם. או לבנות שבבית לא מדליקות נרות שבת, אני אומר: תדליקו בצבא, כדי שיהיו לכם העוגנים. בת אחת אמרה לי פעם: "חבל שאני לא יכולה ללבוש כיסוי ראש לפני הנישואין כדי להרגיש את הדתיות שלי".

• הבידוד של בנות בשבתות

בשונה מהמדרשות והגרעינים, במכינה הבנות לא מתגייסות רק למקומות מסוימים, ורבות מהן משרתות בתפקידים שיש בהם משמרות. אחד הנושאים שנשאלים עליו הרבה הוא החזרה הביתה בשבת אחרי משמרת. חלק מהחיילות עובדות בצורה מאוד אינטנסיבית וזקוקות לנשימה ולאורור. למי שנשארת בבסיס אין תנאי שהייה. היא מסיימת משמרת של 12 שעות 'מתה' מעייפות, ואז נזרקת בשבת על מזרון, לבדה, ללא סעודות שבת, ומחכה למשמרת הבאה, ובוזת הסתיימה השבת. השאלה חשובה לחוסן הנפשי וגם לחוסן הפיזי: האם מרחיבים את ההיתר לנסיעה בשבת לא רק לקצינים לוחמים עם משפחות, או שמחילים את זה גם על סוגים אחרים של צרכים. נושא הבידוד - חשוב מאוד. בנים בצבא נפגשים בדרך כלל עם דתיים. יש מניינים, יש מעטפת,

החבורה נותנת כוח. אבל חיילות, גם אם יש כמה דתיות בבסיס, הן עובדות במשמרות והבידוד בחלק מהמקומות מהווה אתגר. זה אתגר חברתי שנוסף לאתגר הדתי. לבית יש חשיבות עצומה כעוגן. פעמים רבות אני מתיר להן לנסוע.

שאלות של מילואימניקות

חלק מהחיילות הן מילואימניקות. יש מקומות ששני בני הזוג במילואים, יש קצינות בכל מיני סוגים של רמות. היו שאלות לא פשוטות בתחומים בענייני אישות. מניח שזו התמודדות שעולה יותר מצד גברים, אבל אני נתקלתי בשאלות רבות גם מצד נשים. אלו שאלות שצפו ביתר עוצמה.

מילת סיום

קראתי לספרי 'שלום בחילך', ואני תפילה שיתקיים בנו: ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום".

עמדת הרישום בחד"א (ה"קופות") / יהודה שריד וצוות ענף המזון

כך, יתכן ועל הסועדים יהיה להתעכב קמעה ולהניח את המגש ליד עמדת המחשב. בפועל, לעובדים בעמדת הרישום יהיו 3 מקשים ייעודיים:

1. מקש - למנה עסקית (מנה אחת ותוספות)
2. מקש - למנה נוספת
3. מקש - ללא מנה עיקרית (רק התוספות)

אנו מודעים שהשינוי ברישום בצורה זו עלול ליצור "תור" ארוך יותר ליד הקופה, ומעריכים שעם הזמן זה יפחת.

נודה על שיתוף הפעולה ואנו בטוחים שהדבר יתקבל בהבנה!

לחברים שלום,

בכוונתנו להתקדם ולדייק את הרישום בארוחות הצהריים ע"י רישום המנות היוצאות.

כיום כל סועד המגיע לארוחה, נרשם בעמדת הרישום, ללא הפירוט של מספר המנות העיקריות שלקח, ואם לא נלקחו מנות עיקריות.

ענף המזון מייצר מנות שאותן רכש ואותן הוא מספק לכלל הסועדים.

הרישום של המנות יאפשר לקבל את הנתונים האמיתיים, לתמחר בצורה מדויקת את המנות ולדעת שלא "פספסנו" ותמחרנו גבוה מדי או נמוך מדי.

ההקפדה על רישום המנות תתחיל בעמדות הרישום בשבוע הראשון של ינואר 2025, ולצורך

שאלות הלכתיות בתקופת מלחמה

שיחה עם הרב אילעאי / מערכת מבית

לא צם. אבל נשאלתי כמה פעמים מה עם אשתו של החייל? למשל, כמה שעות לפני כניסת יום כיפור התקשרה אלי אישה מאחד היישובים באזור שבעלה נפצע קשה כמה שעות קודם, והיא מתלבטת מה לעשות עם הצום. בנוסף, היו הרבה שאלות כאלה מחיילים - מה עם מי שלא בכוננות, אבל אולי יקפצו אותו והוא לא יכול להרשות לעצמו להיות שבר כלי. לחיילים שהתקשו לוותר על הצום אמרתי: כשאתה לא צם, אתה לא עושה משהו במקום המצווה אלא אתה עסוק במצווה אחרת. זו המצווה: אתה חייב לאכול (ביום כיפור).

פעם קיבלתי מחייל הודעה: "קיבלנו את הטלפונים לכמה שעות. אנחנו נמצאים בתוך בית של משפחה עזתית, האם מותר לנו להשתמש בגז שלהם? האם זה לא גזל?". התלבטתי. מצד אחד יש בזה משום "אל תהיה צדיק הרבה", הרי זו מלחמה. מצד שני הבנתי שהבחור מסמן לעצמו גבולות כי הגבולות מיטשטשים.

הרבה שאלות, לצערנו, קשורות לאבלות מכל מיני מינים וסוגים. לדוגמה, משפחה התקשרה כמה שעות אחרי שהבן נפל, וביקשה שאעזור לבני המשפחה להכריע איפה לקבור אותו, כי הייתה ביניהם מחלוקת מורכבת בנושא הזה.

באופן די מעניין היו די הרבה שאלות שקשורים לצוואות. חיילים כתבו באופן זה או אחר את רצונם. כאשר משפחה מקבלת צוואה מבחור בן 20, לפעמים זה מעורר השראה ולפעמים - זה מעלה קושי. האם זה מחייב? האם צריך לבצע? שיקול הדעת של בחור בן עשרים לא תמיד לוקח בחשבון מצבים מורכבים.

נשאלתי הרבה שאלות בתחום הפְּשָׁרוֹת. תלמידים שלי שואלים אותי מתוך עזה: "אנחנו מבשלים פה לעצמנו. החברה מבשלים לא כשר, ואני שומר הכשרות היחיד בצוות. איך מצד אחד אני לא ממרר את חייהם ומצד שני לא מוותר על ערכיי".

יש הרבה התייעצויות שהן לא הלכתיות. אנשים שנמצאים בצמתים ויכולים לבחור: "האם להתנדב?" "יש לי תפקיד אחד אבל אני יכול למלא

סיימת לאחרונה מילואים. היו לך באופן אישי התמודדויות הלכתיות?

המילואים שלי היו באחזקת קו בערבה, בגבול הכי שקט ובמדינה, לא נחשפתי לדברים שלא הכרתי בעבר. אבל יש משהו שהבנתי במילואים שלי. המון חיילים שואלים שאלות על שבת. הפקודות די ברורות והמשימות די ברורות. אז איך יש כל כך הרבה שאלות על שבת? כשנשארת הרבה שבתות בצבא, וכל הימים היו נראים אותו דבר, התחושה היתה שאין שום דבר שונה. באחת השבתות במילואים התרחש אירוע גדול של חדירה לגבול בשישי בצהרים, ולא היו לנו בערב הזה לא תפילה, ולא קידוש ולא שום דבר. מצאתי את עצמי ב-12 בלילה בדיוק באותו מצב שהייתי בו ב-12 בצהרים. בלי לדבר עם המשפחה לפני שבת, בלי להדליק נרות. השבת כאילו עברה לידניו. הבנתי שהשאלות באות כדי למצוא את הפרט שמבדיל את השבת מימות החול. אני יכול מאוד להבין את הצורך לחפש את העוגן.

איזה שאלות הקשורות למלחמה - מגיעות אליך?

רוב השאלות שנשאלתי הן לא שאלות שדורשות דיונים מורכבים, אבל מסתבר שלפעמים דווקא הדברים הפשוטים והידועים הם הדברים שצריכים להיאמר.

הרבה מאוד שאלות הן מהתחומים של הלכות נידה. חיילים שיוצאים להרבה זמן או שהם לפני יציאה לזמן רב, ומגיעים לבית בתקופות שבני הזוג אסורים זה לזה.

השאלות הקשורות לשבתות וחגים, סבבו בעיקר בתחילת המלחמה בעיקר בנושא יציאות בשבת. האם אפשר לצאת בשבת? לחזור בשבת? מה לעשות כשהסבבים מדודים ולכל אחד היה זמן קצוב.

תלמיד שלי אמר לי: "אני הולך לבלות את ראש השנה בעזה ולא יהיה לי זמן. תתעורף לי, אם יש לי 10 דקות, מה מכל תפילות ראש השנה להתפלל? הרבה שאלות קשורות לצומות. ברור שמי שנלחם

גם תפקיד אחר". "אני פטור ממילואים אבל אני יכול לצאת". "מה השיקולים כשצריך אותי פה וצריך אותי גם שם". יש משהו כללי שלמדתי על שאלות בהלכה מצעירים ומבוגרים. לפעמים שאלה בהלכה באה מאדם שנמצא בצומת, והוא צריך עזרה בהכרעה,

ואין לו את הידע הרלוונטי או את הפניות ואז מתקשר לשאול. ולפעמים השאלה ההלכתית היא הזדמנות להרים טלפון להתחיל שיחה, לשמוע מילות חיזוק, לקבל איזה חיבוק. במערכת יחסים של תלמיד ורב - הדרך להעלות שאלות כאלה היא דרך שאלות בהלכה, כשלפעמים השאלה היא בעצם זיק של חיבור.

נס שלא קרה לי כלום

מערכת מבית

במפגש של בני ובנות הגיל השלישי והרביעי שנערך ממש ערב חנוכה, אחד המוטיבים היה "נס שלא קרה לי כלום".

"אני מבוגרת, נוסעת בקלנועית, ופתאום, בשביל החשור 'חותכים' אותי בשביל בני נוער שוקקי חיים ומרץ. פחדתי. במזל הצלחתי לעצור. נס שלא קרה לי כלום".

"העיניים שלי הם כבר לא במצב הכי טוב. כיום כשהשבילים התרחקו מהפנסים והפנסים התרחקו מהשבילים יש אזורים שלמים חשוכים. לא פעם כמעט נפגעת בגלל החשיכה. נס שלא קרה לי כלום".

"בשבת, אני הולכת ברגל, כמובן. יש קטעים שמלאים בבוץ, בגלל הבנייה. הייתי קרובה מאוד להחלקה. מזל שהשכן ראה אותי ונתן לי יד. נס שיש לי שכן טוב, ונס שלא קרה לי כלום".

נכון שכיף להזדקן בקיבוץ, ושזכינו לאריכות ימים בחברה שיש בה המון נתינה ותמיכה. אבל במקרים שמדובר בסכנת נפשות - אי אפשר לסמוך על הנס. יש לסמוך על כושר הביצוע המהיר והמוכח שלנו, ולהיות ערניים.

כשתדליקו נר רביעי, תדעו שזכיתם לחיות

עם שושי זלקינד

והבינו שאין יכולת לשקם את ריאותיו. בימים הטובים הן היו בקושי ב-10% של תפקוד. הוא היה מחובר למכונת אקמו, ומספר פעמים בתאי לחץ, אבל הבינו שלא תהיה שום דרך להציל אותו אם לא תהיה תרומת ריאות.

ריאות אפשר לקבל רק מאדם חי. ובאופן אבסורדי, כשמתפללים להחלמה, מתפללים בעצם למישהו שילך לעולמו, כדי לקבל את הריאות שלו. זה לא הסתדר, לא לכפיר ולא למשפחתו. כשאמרו להם שנפתח להם חלון זמן להשתלת הריאות הזו? אלו היו ימים מאוד מבולבלים עבורם. למה הם מתפללים? למה הם מקווים? ולמה הם מייחלים?

ובתוך כל הדבר הזה, נפצע קשה מאוד בלבנו חייל בשם דור זימל, שהיה במצב של מוות מוחי, שזה, לצערנו הרב, המצב האידיאלי לתרומת ריאות, והיתה התאמה מושלמת לכפיר. התקבלה הודעה למשפחתו של כפיר ולכפיר עצמו. אי אפשר לומר שהיתה שם שמחה. היה הרבה כאב על האובדן, ומצד שני היתה שם תקווה שאולי זה יוכל להציל את כפיר, כי את דור כבר אי אפשר היה להציל. במסגרת התרומות של משפחת זימל הם תרמו, למיטב ידיעתי, איברים שונים לשבעה אנשים. הם תרמו את הריאות לכפיר. והתרומה נקלטה בהצלחה, וכפיר עבר לשיקום ארוך ומייגע. בעקבות הכוויות מצב הרגליים שלו היה קשה.

אנחנו עקבנו מרחוק אחרי תהליך החלמתו.

בשבוע שעבר היתה לו הרצאה באשדוד והוא התקשר ואמר לדודה שלו שהוא רוצה לנצל את ההזדמנות שהוא בסביבה, והוא רוצה להיכנס לקבוצת יבנה להודות לכל האנשים הצדיקים שהתפללו לרפואתו, ולכל הילדים המתוקים שהצטרפו לתפילות. "ברגע שהתעוררתי ופקחתי את העיניים, הרגשתי שכל המיטה שלי מסובבת בתפילות של אנשים לרפואתי, ואני רוצה לבוא ולהודות להם".

בתחילת מלחמת חרבות ברזל נפצע אנוש מילואימניק בשם כפיר, שריונר צעיר, נשוי ואב לבת 3. איש לא ידע אז כיצד ישתלב סיפורו עם סיפור של חייל נוסף בדרך להחלמתו, ואיש לא שיער שכעבור שנה בדיוק, לקראת חנוכה, יצעד כפיר על רגליו ויודה למבוגרים ולילדים על תפילותיהם.

וכך מספרת שושי זלקינד:

כפיר חיים בן מרים, שריונר, נשוי לאחיינית של אחת העובדות במרכז יום. כפיר נפצע באורח אנוש, נכווה קשות ברגליו ובריאות, והיה מורדם ומונשם. אמא שלו נאחזה בכל נס, וכל תפילה ותקווה, ובצר לה פנתה לאחותה, סיגל, שעובדת אצלנו ואמרה לה: "יש לך צדיקים במרכז יום! אני תורמת כל שבוע 2 ק"ג קמח בשביל לעשות הפרשת חלה לרפואתו של כפיר". כיוון שאנחנו בלאו הכי עושים בכל יום חמישי הפרשת חלה במרכז יום, זה הסתדר לנו מצוין. וכך, במשך שנה שלמה היא תרמה בכל יום חמישי 2 ק"ג קמח, ואנחנו בכל יום חמישי פתחנו את הפרשת החלה בתפילה לרפואתו של כפיר חיים בן מרים.

בימי חמישי מגיעים אלינו גם ילדי הגן וצירפנו אותם לתפילה. אומרים על הפסוק "מפי עוללים יסדת עוז", שתפילתם של ילדים היא התפילה הזכה ביותר בפני בורא העולם, אז אמרנו לעצמנו: בואו נוסיף גם את הילדים, שממילא נמצאים באותו יום איתנו. וכך הילדים היו מקבלים בכל יום חמישי ממתק לשבת, אותו תרמה סיגל, העובדת במרכז יום, ולפני שהם היו מברכים על הממתק, היו מקדימים במלים: "לרפואתו של כפיר חיים בן מרים". מדי פעם סיגל היתה משתפת אותנו בשלומה, אנחנו היינו משתפים גם את ילדי הגן, ואף עקבנו אחרי מצבו דרך ערוצי הטלוויזיה וסרטונים שהמשפחה העלתה.

מדי פעם ניסו להעיר את כפיר ללא הצלחה

במרכז יום היתה התרגשות גדולה, הוא כמו בן שלנו. מהר מאוד השגנו דגלים והוא נכנס על רגליו, עם מסכה כמובן, אבל עם חיוך גדול שאפשר היה לראות אותו בעיניו, וכל החברים נעמדו על רגליהם, נפנפו בדגלים ושרו "עם ישראל חי". זה היה רגע עוצמתי, תפילות של שנה שלמה התכנסו לרגע הזה. הוא עבר אחד אחד והסתכל לכל אחד בעיניים והודה להם. אחרי כן הוא סיפר את סיפור פציעתו, ומסתבר שהפציעה שלו היתה בנר רביעי של חנוכה, והנה בנר רביעי של חנוכה הוא יסיים את השיקום בבית לוינשטיין ויחגוג את חזרתו הביתה.

הושלם המעגל הזה של התקווה, התפילה והרפואה.

אחרי שביקורו במרכז יום הסתיים, כפיר ביקש לגשת להודות לילדים, שהיו באותו זמן במשק הילדים. בהמלצתה של נירית, הצעתי לו להיכנס עם האוטו עד לאזור של הסככה שם הילדים פועלים, והוא אמר: "לא. אני לא רוצה להיכנס עם האוטו. אני רוצה להיכנס ברגליי שלי, ללכת לקראת הילדים שהתפללו עלי". ואכן, הילדים חיכו לו שם והוא מאוד התרגש. הודה לילדים, וגם להם הוא אמר שהתפילות שלהם סובבו את מיטתו. בהתרגשות רבה הוא הוסיף: "בנר רביעי של חנוכה, כשתדליקו נרות עם המשפחה שלכם, תדעו

שברוך השם אני זכיתי לחיות מחדש".

אנקדוטה נחמדה: כדי שהוא יוכל להניע את הרגליים שלו, מחובר לרגל שלו מכשיר שנראה כמו פלאפון, והוא נותן לו את הפקודה להניע את הרגל. אחד הילדים שאל אותו למה יש לו ברגל קופסה שנראית כמו פלאפון. ואז, בלי להתבלבל, כפיר ענה לו: "אתה יודע מה? זה רעיון מאוד יפה. באמת, זה הפלאפון שלי. כמו שאנחנו מדברים בטלפון, ככה המוח שלי מדבר עם הרגל שלי, והוא אומר לה דרך הפלאפון שהיא צריכה לצעוד, והנה, ככה, אני צועד אליכם.

ויש סוף יפה לסיפור הזה. כששאלתי אותו אם יש לו קשר עם ההורים של דור, הוא אמר שכן, והדבר הכי מרגש מבחינתו היה כשהם הגיעו לבקר אחרי ההשתלה. אבא של דור ביקש מהרופא את הסטטוסקופ כדי להקשיב ללב של כפיר ולשמוע את הריאות שלו נושמות, כדי לשמוע את הבן שלו נושם בתוך כפיר. ואז, כשכפיר נכנס לרכב, הוא אמר לי: את זוכרת שאמרתי לחברים המבוגרים כמה היו קשים לנו עשרה הימים האלה, כשהתנדנדנו בין הידיעה שניתן לנו חלון ההזדמנויות, לבין הידיעה שאני לא מוכן להתפלל על מישוהו שילך לעולמו כדי שאני אקבל ריאות? אז אחרי שאבא של דור הקשיב דרך הסטטוסקופ, הבנתי בהבנה עמוקה שבעצם אני מצליח להחזיק להם את הילד שלהם חי בצורה כלשהי בתוכי.

ילדי הגן עם כפיר במשק ילדים

התקווה

בראשית הוקמה חברת "שמשון" שרכשה קרקע חקלאית מהכפר הערבי השכן על מנת להקים שכונה חדשה לעובדי עיריית תל-אביב. למרות שמה המעורר, אכלוס השכונה היה קשה. ריחוקה ממרכז העיר, ימי המאורעות ומלחמת העצמאות לא תרמו לקידומה. לאורך שנים היה דימויה של השכונה שלילי והוא נקשר בפשע, זנות ונחשלות. סיור בשכונת התקווה בהובלת יאיר מדיאל, יליד השכונה, איש חינוך ומורשת שיאיר לנו את פניוניה הקסומות ופניה היפים של השכונה.

ביום שני, ו' בטבת תשפ"ה, 6.1.2025
יציאה: 15:00, חזרה משוערת: 20:30
למגיעים עצמאית: 16:00, בבית דני,
סמטת כביר 21 (כך בוויז).

קפה ועוגה – עליכם (מתוכננת הפסקה
לטעימות).
ציוד מומלץ: נעליים, מקל-כסא
(לא הולכים הרבה, עומדים).

א-א-א
אריה ברנע, אבי ששון, אליקים

מקום ראשון באליפות רשת אמית

אופק אריכא

השבוע השתתפנו בגמר ליגת הרשת

של בית הספר אמית, שהתקיים בקבוצת יבנה. היה אירוע מרגש ומלא משמעות, עם ארבע קבוצות שהתחרו במלוא הכוח. הקבוצה של בית הספר הצליחה להעפיל לגמר אחרי 4 משחקים מוצלחים, ובגמר עצמו ניצחנו בזכות יכולת מרשימה והתמיכה האדירה של הקהל שלנו, שהיה כל הזמן מאחורינו.

לפני המשחק נערך טקס מרגש לזכר נופלי בית הספר, שהזכיר לכולנו את הערכים והמשמעות שמאחורי הקהילה שלנו. בסיום, הנפת הגביע הייתה רגע מיוחד במינו. בהנפת הגביע השתתפו יועד טויטו (אח של אייל טויטו, הבן של מנהלת בית הספר) ואילון רידר (אח של דור רידר מקיבוץ סעד) אחים של שני נופלי בית הספר. מה שהפך את הרגע לבלתי נשכח. הגמר הזה היה עבורנו הרבה יותר מתחרות ספורט - הוא היה מפגן של אחדות, זיכרון וניצחון משותף. תודה רבה לג'ני שריד על הדחיפה לאירוע וניהול הקבוצה בדבקות. וליאיר לסלוי מנהל בית ספר על התמיכה בקבוצת הכדורסל.

נר זיכרון חודש טבת

תשע"ט	בטבת	י"ג	עזריאל נתן זמוש	בטבת	ב'	יעקב ויצמן
תשנ"ב	בטבת	י"ד	יהודית ארליך	בטבת	ג'	ישעיהו כהן
תשע"א	בטבת	י"ה	עליזה איתן	בטבת	ד'	אליעזר גור אריה
תשנ"ג	בטבת	ט"ו	גדליה קוגלמן	בטבת	ו'	חיים מנחם אייזנר
תשנ"ח	בטבת	ט"ז	ראובן קרמר	בטבת	ח'	זאב בן אהרון
תשע"ה	בטבת	כ'	גדליה דיטור	בטבת	ט'	שמעון דגני
תשמ"א	בטבת	י"ט	ישראל שמיר	בטבת	י'	נעימה גור-אריה
תשס"ה	בטבת	כ"ב	יוסף מרדכי טסלר	בטבת	י"ב	אילזה ברטוב
תשע"ה	בטבת	כ"ב	רחל הישראלי	בטבת	י"ג	רוחמה חיות
תשס"ה	בטבת	כ"ז	יעקב גדיש	בטבת	י"ג	חנה כהן

קישור לאתר עם
דברים לזכר
הנפטרים ומיקום
המצבות

מרפאה:

טל. 08-8548300, אחיות 08-8548264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה – 1221, דואל: mrkyavne@clalit.org.il
אחיות: בוקר - ימים א'-ה' 9:00-12:30, צהריים-ערב: ימים א'-ד' 14:00-15:00, יום ה' 14:00-19:00. בדיקות דם ומקרים דחופים - כל יום בין 7:00-8:30. ד"ר מולא: יום א'-ד' 07:30-11:00, יום ה' 11:00-12:15. יום ה' 15:00-18:00.
ביום ראשון הקרוב עקב פעילות צוות הבריאות בין השעות 09:30-11:00, לא תהיה קבלת קהל בשעות אלה. במקרים דחופים, פנו לטלפון החירום. בצהריים תהיה המרפאה פתוחה בין 13:00 ל-15:00.
ד"ר מולא לא נמצא ביום ראשון הקרוב.

לשיח ימים טובים ולחירות טובות, לילות המרפאה

עדכונים מענף הבריאות והרווחה

רחלי ויצמן

ומה הלאה?

עובדים על תוכנית עבודה שנתית, קובעים יעדים מטרות, ומנסים לשפר את השירות ולהעלות את שביעות הרצון.

השנה הקשה שעברנו ועדיין עוברים משפיעה על כולנו בכל מישורי החיים שלנו. כחלק מהתמודדות עם הקשיים, נקיים 2 הרצאות:

"חזרת פתאום, הנה אתה בבית, תן לי רק דקה לנשום, באת לי כל כך כל כך פתאום, היה לי קשה..." {אריק סיני}

הקושי לחזור הביתה, על החוויה הרגשית של משרתי המילואים ושל המשפחות בעורף,

על דרכי ההתמודדות,

בדרך לחזור למשפחה לעבודה.

נשמע בהרצאה ביום חמישי ט' בטבת 9/01/25 בשעה 20.30 במועדון לחבר.

מפי **כרמית בן מאיר** מהמרכז הישראלי לטראומה.

"באור ולא בבור"

סיפורו של יותם חיים

מספרת איריס אימו של יותם

איריס אחות מוסמכת פליאטיבית (טיפול מונע סבל בעיקר לחולים חשוכי מרפא) שמלווה חולים ובני משפחתם במקצועיות רבה

הרצאה מרתקת עם הרבה תובנות ומסרים חשובים על דרך התמודדות וצמיחה ממשבר

ביום חמישי 16/01/25 ט"ז טבת בשעה 20.30

מוזמנים להגיע לשמוע, ללמוד, ולקבל כלים להתמודדות. מאחלת בשם כל ענף הבריאות, חג חנוכה שמח מלא אור ובשורות טובות.

רחלי ענף הבריאות והרווחה

חברים יקרים שלום רב

מקווה שבריאותכם טובה ואיתנה.

להלן כמה עדכונים ממערכת הבריאות

עדכון שעות קבלה רופא

מעתה קבלת קהל לד"ר מולא בימי חמישי תהייה בין השעות 15.00-18.00. שעות פתיחת המרפאה ללא שינוי.

תורים לפיזיותרפיה

לצערנו, לאחרונה קורה לעיתים קרובות שחברים לא מגיעים לטיפול פיזיותרפיה שנקבע להם אצל רביב. כידוע, זמנו של רביב יקר, וההמתנה לתור אצלו היא של כ-3 שבועות. לכן מעתה מי שלא יגיע לתור ניאליץ להעביר אותו לסוף התור, ולקדם במקומו חברים שממתינים לתור. אנא גלו אחריות ותגיעו בזמן ובמועד שנקבע לכם.

זריקת הרזיה ויגובי

כזכור המועצה אישרה לאפשר את זריקת הויגובי ללא השתתפות החבר בעלות הזריקה. החלטנו בצוות המרפאה להוציא דף הנחיות לגבי השימוש בזריקה ולקיים מעקב מסודר לכל מי שצורך את הזריקה. מזי האחות תשלח לכל אחד את דף ההנחיות ותבצע את המעקב. אנו מצפים לשיתוף פעולה.

בית סביון לאן

כמו שכבר פורסם הוקם צוות חשיבה, אנחנו רוצים לקיים ערב פתוח שבו נרצה לשמוע אתכם החברים מה דעתכם על עתידו של בית סביון. הערב יערך בבית סביון ביום שלישי י"ד טבת 14/01/25, פרטים בהמשך.

קישור להספד
שנשאה אושר
קולמן בעת
ההלוויה

מוניקה ז"ל

השבוע הלכה לעולמה מוניקה גרסיאלה טוחנדר שהיתה עובדת שכירה בקיבוץ. מוניקה הגיעה לקיבוץ כעולה חדשה מארגנטינה בסוף שנות ה-90. החלה דרכה בצוות הניקיון ולאחר מכן עברה לעבוד בענף הבגד כמגהצת ובבית סביון. למרות קשיי השפה, השתלבה היטב בקהילה בזכות אישיותה הנעימה. הייתה ידועה באדיבותה ובחריצותה. נאבקה שנים במחלה קשה. הותירה אחריה את בעלה מריו ומשפחתה. יהי זכרה ברוך!

תנחומים למשפחתה

משולחנה של הקהילה

חמוטל דברת איתן

הוא האיום באובדן הזהות הייחודית לנו והשמעת הקול המיוחד שלנו כקיבוץ דתי. לקראת המועצה עלינו לבחור צירים שייצגו את דעתנו. חשוב לנו לשמוע את חברי הקיבוץ כדי להבין מה היא הדעה הרווחת אצלנו למהלך מעין זה. לשם כך, הזמנו את שרה עברון לערב פתוח שנעשה בנידון. חשוב לנו שכמה שיותר חברים - צעירים ומבוגרים, יגיעו לשיח הזה. השיח יתקיים ביום ראשון י"ב בטבת, 12.1.25 במועדון לחבר.

זכינו לפנק את חברי קיבוץ נירים שחוזרים לביתם בימים אלה, במארזי ממתקים ועוגות. הממתקים שבמארזים נקנו על ידי החברים, נארוזו ע"י בית ילדים ה'-ו' בפחיות שימורים ונסגרו במפעל. חברים וחברות רבים אפו את העוגות, אליהם צורף פתק מטעמנו. תודה לכל העוסקים במלאכה ובתקווה שנוכל להמשיך וליוזם גיוסים כאלה ואחרים לטובת קהילות אחרות. תודה לעדו ולשרה בלנקשטיין על היוזמה, ולרני ואבי שפתחו את ביתם.

בעלון "מבית" האחרון אלישע שאל, מדוע הקיבוץ לא יממן את עלות שכר עוה"ד עבור ייפוי כח. חשוב לי להדגיש שהנושא היה בדיון בהנהלת הקהילה מספר פעמים. ההחלטה היא שיבנה מממנת ייפוי כח גופני אך לא ממוני או אחר.

באספה האחרונה שיתפנו בתמחיר תשעה חודשים של המשק ושל הקהילה. תודה לכל השותפים הרבים שנושאים בנטל ומביאים לתוצאות טובות בהכנסות ועושים שימוש מושכל בהוצאות. פנינו כעת לבניית תוכנית העבודה והתקציב לשנת 2025. באספות הבאות נחליט על מסגרת התקציב ונשתף בתוכניות השונות.

צוות החינוך החברתי שלנו נערך לשבוע של פעילויות, התנדבויות, וגיבוש. מאחלים להם הצלחה והנאה.

ואסיים בתפילה לגשמי ברכה ובאיחולי חג חנוכה מאיר ומשפחת.

בפרשת השבוע מסופר איך אחרי שנתיים ימים, בהן היה אסור בבור, יוסף ניצל, ובבת אחת מתהום התחתית הוא מקבל מעמד של משנה למלך ועולמו מתהפך. מי ייתן ונזכה אנחנו בחג החנוכה הזה לנס גדול ומהפך וגם אחינו ואחיותינו יוצאו מתהום השבי לחירות.

השבוע החות"ים מתימן הצליחו להעיר אותנו שני לילות ברציפות (בזמן כתיבת טור זה). חברי צח"י התכנסו לוודא שאנחנו מתואמים ויודעים מה לעשות - בתקווה שלא יהיה צורך. כמו כן נעשתה חשיבה לגבי המשפחות שאין להן ממ"ד. משפחות אלה מוזמנות לפנות אל דוסי אלטמן שאחראית על שיבוץ הממ"דים. השבוע נפגשנו עם ראשי הקיבוץ הדתי לפגישת היכרות ותיאום. שרה עברון, מזכ"ל התנועה, פתחה באמירה שקבוצת יבנה היא בסיס ועורף משמעותי לתנועה. היא ציינה את ההתגייסות המרשימה שלנו כקיבוץ לתמיכה בקיבוצי הדרום, וביקשה להעביר את הערכתה לחברי הקיבוץ. עוד ציינה את נחמיה רפל ויוסי בן טולילה שעובדים בארכיון של הקיבוץ הדתי ונותנים שירות משמעותי לקיבוץ ולחוקרים. כמו כן הביעה את הערכתה אלינו על פתיחת שלוחת צהלי אצלנו.

נושא מרכזי עליו דיברנו במפגש היה מועצת הקיבוץ הדתי שתתקיים בעלומים בסוף ינואר. כפי שכבר נכתב בדיווחי התנועה, השנה במועצה, תיבחן אפשרות של איחוד כזה או אחר של תנועת הקיבוץ הדתי עם התנועה הקיבוצית. כבר כיום קיים שיתוף פעולה פורה מאוד בין הגופים לטובת כולם. כעת רוצים להפוך את שיתופי הפעולה לחיבור רשמי כשלהו. בחיבור מסוג זה יש אמירה חברתית משמעותית מאד בימינו - שגוף דתי וגוף חילוני יכולים לעבוד יחד לטובת ערכים משותפים. כמו כן, במהלך כזה יש יתרון של חבירה לגוף גדול יותר, עם משאבים וניסיון רב, שתאפשר פעילות אפקטיבית יותר. החיסרון בחיבור מעין זה

מבצע שמן זית בחנות המפעל - 8 ימים 8% הנחה

במשך 8 ימי החנוכה - תינתן הנחה של 8% על מגוון שמני הזית שלנו. ההנחה תינתן בחנות המפעל בלבד (לא בכלבו), ובנוסף להנחת חבר/תושב. בתוקף בין התאריכים: כ"ה בכסלו-ב' בטבת. 02.01.2025 - 26.12.24

הציבור מוזמן

לשיח ציבורי עם מזכ"ל הקבה"ד

שרה עברון

לקראת מועצת הקיבוץ הדתי

**השיח יתקיים ביום ראשון
י"ב בטבת, 12.1.25
בשעה 20:30
במועדון לחבר.**

התנועה הקיבוצית ותנועת הקיבוץ הדתי
בשיתוף המטה להחזרת החטופים והנעדרים
האירוע על הבמה המרכזית בכיכר החטופים

**מאירים
את הלב**

**נר שישי של חנוכה
יום שני, 30/12/24 © 19:00**

"בין הקולות"
בהובלת איילה מינקר
משפחות החטופים משתפות
- כיצד מצליחים להחזיק
את האור.

הדלקת נרות וברכות
שרה עברון, מזכ"לית
תנועת הקיבוץ הדתי
וליאור שמחה, מזכ"ל
התנועה הקיבוצית

ערב של תקווה, אמונה ושירה משותפת עם הקהל

מתארגנת הסעה למעוניינים. נא לפנות לציפי.

אֲכִינוּ שְׂבָשְׁמִים, לְאוֹר נְרוֹת הַחֲנֻכָּה
שְׂמֵאִירִים בְּבִתֵּי עַם יִשְׂרָאֵל, וּמַעֲלִים עַל נֶס אֶת הַשְּׁגָחָתָהּ בְּעוֹלָם,
וְאֵת עֹז רוּחָם וּגְבוּרָתָם שֶׁל הַחֲשָׁמוֹנָאִים
וּמִזְפִּירִים אֶת הַיְשׁוּעָה וְאֶת הַנִּצָּחוֹן שֶׁהִתְרַחֲשׁוּ בְּיָמֵים אֵלֶּה.
בָּאֵנוּ לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן לְפָנֶיהָ
שֶׁתֹּאִיר לְכָל אֵלֶּה שֶׁעֲדִין נִמְצָאִים בַּחֲשָׁכָה:
לְכָל הַחֲטוּפִים הַנִּמְצָאִים בְּמִנְהַרוֹת הַחֹשֶׁךְ
וּמִיִּחָלִים לַיְשׁוּעָה וּלְשִׁיבָה בְּבֵיתָה.
לְכָל מְשֻׁפְחוּתֵיהֶם וְכָל דּוֹרְשֵׁי שְׁלוֹמָם וְטוֹבָתָם,
שֶׁצִּלְלִים מִמְּלָאִים אֶת עוֹלָמָם.
לְכָל הַעֲקוּרִים מִבֵּיתָם שֶׁלָּבָם וּבֵיתָם חֲשׂוֹה.
לְכָל הַמְשֻׁפְחוֹת הַשְּׁפוּלוֹת שֶׁחֲשֶׁה עֲלֵיהֶם עוֹלָמָן.
וּלְכָל נַפְגָּעֵי הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף.
אֲנֵנוּ מְלֵא עוֹלָמָהּ אוֹר וְיִתְקַנֵּם בָּנוּ הַמְקָרָא שְׂכֵתוֹב:
'אוֹר חֵדֵשׁ עַל צִיּוֹן תֹּאִיר וְנִזְכֶּה כְּלָנוּ מִהֲרָה לְאוּרוֹ'

ארגון רבני צהר ו'תנועת עתיד
לעוטר' קוראים לציבור לשאת
במהלך הדלקת נרות החנוכה
תפילה מיוחדת שחברה על
ידי הרב יובל שרלו.

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.